

„Hvað þá?“—spurði gamli maðurinn, og horfði niður.

„Læ's'einn. Elskarðu Jesú?“

„Ó! þú átt við *lærisvein*. Já, litla stúlka mín, eg heyrir drotni Jesú til“—sagði Mr. Burton.

„Viltu fá að drekka vatn?“

„Já, það vil eg sannarlega, góðin mín.“

„Þá skal eg færa þér það.“ Og Dísu litla var óðar horfinn inn á milli runnanna; en gamli maðurinn, sem lúinn var orðinn, settist niður í grasið við veginn og beið.

Hann var farinn að halda, að hann myndi ekki sjá hana aftur, þegar hún kom með fallega postulíns-bollann sinn fullan af köldu vatni. Þá kom afi hennar líka með krukkuna fulla af vatni, svo að þyrsti ferðamaðurinn fékk alt það vatn, sem hann þurfti til að svala sér á.

Afi hennar bauð honum heim í húsið að borða. Þá var Brúnn aktýgjaður og honum beitt fyrir vagn. Og afi sagðist hafa lofað Disu, að hún skyldi fá að aka með sér; og þau gætu eins ekið til Woodbury eins og nokkuð annað. Öll fóru þau þá upp í vagninn. Og gamli Brúnn hélt á stað, með þau. Vegurinn var sléttur og vðrið gott og víðræðurnar ánægjulegar, svo að þau voru komin til Woodbury áður en þau vissu af. Þar skildu þau við Mr. Burton. Hann sagðist aldrei myndi gleyma litlu stúlkunni, sem færði honum svaladrykkinn; en á hverjum degi, á meðan hann lifði, skyldi hann biðja guð að blessa hana.

Versið, sem Dísu átti við, er í Matteusar guðspj. 10. 42.

SMALINN, SEM VARD GJALDKERI KONUNGS.

(Handrit H. Kr. Fr.)

Nushirvan Persakonungur hitti einhverju sínu fátækan smaladreng, að nafni Ali. Þótti konungi drengurinn einarður og greindur í svörum, og fékk því góðan þokka til hans, tók hann að sér, og lét menta hann, sem föng voru á, og að síðustu gerði hann hann að gjaldkera sínum. Í þessu embætti sínu sýndi Ali bæði trúmensku og hollustu, en alt um það gerðust margir öfundarmenn hans, og báru það út, að hann drægi undir sig mikið fé af eignum landsins. Orðrómur þessi barst og konungi til eyrna. Með því að hann var sannfærður um, að þetta væri ósatt, réð hann með sér, að láta rögberendur sér til skammar verða, svo að þeir myndu til þess. Hann lést trúna orðum þeirra, og kvað á dag, er þeir skyldu allir fylgja honum til húss Alis, svo að hann enga vitneskju fengi um það á undan. Ali varð mjög forviða við komu konungs og fylgdarmanna hans; fylgdi hann þeim öllum að boði konungs um öll húsakynni sín.